
Lev livet nu - inte sedan!

En vän till mig öppnade lådan i sin frus byrå och tog fram ett litet paket inslaget i rispapper: "Det här, sa han, är inget vanligt paket, det är underkläder". Han slängde papperet och tittade på det utsökta sidenet och spetsen. "Hon köpte det första gången vi åkte till New York för åtta eller nio år sedan. Hon använde det aldrig. Hon sparade det till ett "speciellt tillfälle".

"Bra... jag tror detta är det rätta tillfället". Han gick fram till sängen och lade det bredvid de andra kläderna hon skulle ha på sig på begravningen. Hans fru hade just gått bort. Han vände sig mot mig och sa: "Spara aldrig någonting till ett speciellt tillfälle, varje dag du lever är ett speciellt tillfälle".

Jag tänker fortfarande på dessa ord... de har förändrat mitt liv. Nu läser jag mer och städar mindre. Jag sätter mig på terrassen och beundrar landskapet utan att tänka på ogräset i trädgården.

Jag spenderar mer tid med min familj och vänner, och mindre tid med att arbeta.

Jag har förstått att livet måste vara en enhet av erfarenheter att njuta av, inte en överlevnadskurs. Jag sparar inget längre. Jag använder mina kristallglas varje dag. Jag tar på mig min nya kavaj när jag skall till supermarketen, om jag har lust. Jag sparar inte min bästa parfym för speciella fester, jag använder den varje gång jag har lust.

Uttrycken "en dag..." och "en av de här dagarna..." håller på att försvinna ur mitt ordförråd. Om det är värt att se det, lyssna på det eller göra det, vill jag se det, lyssna på det och göra det NU. Jag är inte säker på vad min väns fru hade gjort om hon visste att hon inte skulle vara här imorgon som vi alla tar för givet.

Jag tror hon hade kontaktat sina familjemedlemmar och sina närmaste vänner. Hon hade kanske ringt några gamla vänner för att be om ursäkt och sluta fred för något gammalt gräl eller meningsskiljaktighet. Jag tänker gärna att hon skulle ha gått ut för att äta Kinamat vilket var hennes favorit mat.

Det är dessa ogjorda småsaker som stör mig om jag visste att mina timmar var räknade. Det stör mig att jag slutat att träffa goda vänner som jag "en dag" skulle ta kontakt med. Det stör mig att jag inte skriver de brev som jag tänkte skriva "en av de här dagarna".

Det stör mig och gör mig ledsen att jag inte sagt till mina föräldrar, syskon och barn, tillräckligt ofta, hur mycket jag älskar dem. Nu försöker jag att inte försena, hålla tillbaka eller spara något som skulle kunna berika våra liv eller ge glädje. Och varje dag säger jag till mig själv att idag är en speciell dag. Varje dag, varje timme, varje minut... är speciell.